

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Exponitur, & astruitur simplicitas Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

§. I.

Exponitur & asstruitur simplicitas
D E I.

Notandum primò. Simplicitatem, quæ hoc loco significat modum entis oppositum compositioni, communiter & rectè definiti, quòd sit *unitas expert compositionis*, ubi per *ly unitas* removetur multitudo incomposita, seu plura per accidens aggregata: per *ly expert compositionis* genus unitatis, quòd est etiam commune compositis, contrahitur ad simplicia, sicque partes, earumque actualis distinctio removetur: siquidem compositio est distinctorum unio.

Notandum secundo. Simplicitatem rectè dividit in absolutam, quæ est rei in se ipsa, & respectivam, quæ est in ordine ad aliud. Prior opponitur compositioni intrinsecæ, posterior extrinsecæ. Compositio intrinsecæ & ad intra, quæ etiam dicitur *compositio hujus ex his*, denominat aliquid passive compositum in se ipso, eaque triplex numeratur; nempe physica ex materia & forma: partibus integrantes: subjecto & accidente: metaphysica ex essentia, & existentia, supposito & natura; logica ex genere & differentia. Compositio extrinsecæ, vel ad extra est duplex: primò compositio *hujus cum his*, quæ denominat aliquid activè componens cum alio à se distincto, veluti forma substantialis, quamvis in se physice simplex, tamen venit in compositionem cum materia prima à se distincta. Quibus communiter in tract. de Incarn. additur compositio in his, hoc est, conjunctio extremorum in aliquo medio dante, non accipiente unitatem ab illis, ut est in Christo conjunctio duarum naturarum in persona Verbi, de quibus suo loco.

3. CONCLUSIO. *DEVS est realiter formaliter simplicissimus simplicitate excludente omnem realem passivam compositionem.* Est quoad realem simplicitatem de hinc, ex Conc. Lateran. in c. *firmiter*, & Florent. supra disp. 4. a. 1. §. 2. allegatis, ad stipulantibus SS. PP. ibidem adductis, quibus addimus Boëtium de Trin. loquentem.

*Simplex esse, simplex posse,
Simplex velle, simplex nōsse,
Cuncta sunt simplicia.*

Ratio S. D. è SS. PP. desumpta est primò. Ens primum & à se non potest esse compositum: DEUS est ens primum & à se: ergo. Major probatur: Omne compositum est naturà posterius suis partibus, tanquam elementis & principiis, è quibus componitur, requirit etiam causam, quæ illas partes in se uniat: unde D. Ambros. tr. in symb. c. 1. *DEVS compositus esse non potest: cum aliqua ex anteriora existisse sit nefas* & Cyrill. Alex. l. 3. thel. c. 4. *quomodo Pater omnium rerum principium erit, si non simplex, sed compositus erit? primum enim simpliciter haud quaquam compositum esse potest, quia nihil potest praeintelligi, à quo componatur, &c.*

4. Ratio est secundo: Omnis compositio dicit imperfectionem actui puro infinite perfectio repugnantem: ergo in DEO non habet locum. Antec. constat partim: quia qualibet pars intrinsecè com-

R. P. Mexg. Theol. Schol. Tom. I.

ponens est imperfectior suo toto; cum totum sit aliquid, quod non est pars: partim quia est in potentia ad totum: ideoque D. Damasc. l. 1. d. hinc orthod. *quidquid ex pluribus componitur, ex imperfectis constat.* Adde quòd pars non est ipsum totum, atqui in DEO nihil potest esse, quod non sit DEUS: alioquin jam esset ens creatum: ergo.

Ratio est tertio. Quidquid est perfectius, de DEO dici debet: sed esse simplicem ceteris partibus est perfectius, quam esse compositum: dicit enim modum habendi suas perfectiones sine indigentia, collectionem magisque unitum, ideoque praestantiorem, prout agnoscit D. August. l. d. quant. animæ c. 11. dicens: *omne simplex est perfectius compositio.* Et D. Anf. de Incarn. V. c. 8. *vero iudicio simplex multiplici antefertur.*

§. II.

Corollaria.

Inferes primò. Non esse in DEO admittendam aliquam compositionem, neque ex materia & forma, neque ex partibus integrantes quantitativis, neque ex potentia & actu, siquidem est actus purus, adeoque omnis materiae potentiaque expers.

Inferes secundo. In DEO non dari compositionem ex subjecto, & accidente. Id enim probant auctoritates & rationes praeallegatae: specialiter etiam de istis qualitatibus D. Leo I. ep. 93. ad Turribium: *de DEO quicquid dignè sentitur, non qualitas est, sed essentia: incommutabili enim nihil accedit.* Et D. August. l. d. cognit. veræ vitæ c. 3. *Ratio asstruit, nihil DEO accidentale, sed totum quod predicatur de eo, ei esse essentiale.* Plura de hoc tum contra Vorstii Calvinistæ objectiones ex liberis decretis petitas, tum contra novam quorundam RR. opinionem de accidentibus non quidem DEO inhælis, sed adhælis infra, ubi de immutabilitate DEI.

Inferes tertio. Repugnare in DEO compositionem ex essentia & existentia; siquidem est formalissimè suum esse irreceptum, & ens à se exclusivum omnis causæ essentiam & existentiam conjungentis: Nec non compositionem ex natura & supposito; siquidem ita subsistit, ut sit sua essentia; & compositio utriusque supponit naturæ suppositæ potentialitatem, quæ ab actu puro exulat.

Inferes quarto. Neque logicam compositionem rationis ex genere & differentia posse habere fundamentum ex parte DEI, quia hæc compositio importat finitatem essentialem & dicit ex parte conceptus generici potentialitatem; sed finitatis, limitationis, potentialitatis, nullum datur in DEO fundamentum: ergo, &c.

Sed nunquid saltem potuit cum fundamento in re dari compositio rationis inter essentia & attributa? si enim simplicissima unitas variarum perfectionum in DEO potest esse fundamentum varias rationes objectivas ratione distinguendi, cur non potius sit fundamentum easdem rationes distinctas componendi? Respondeo. Quamvis unitas divinarum perfectionum in nostro intellectu sit fundamentum perfectiones divinas de se mutuo predicandi, adeoque conjungendi: non tamen propriè compo-